

gen forsaavidt forandres, som under Vigningen skulde inddrages ikke blot Personer, der opholdt sig i Communen, men ogsaa Personer, der opholdt sig udenfor Communen, forsaavidt de have faste Eiendomme i Communen eller der have en Næring, en Bestilling osv. Naar der imidlertid bliver Spørgsmaal om saa at sige at dele en Mand, det vil sige, dele det Bidrag, som han billigt og passende bør svare til communale Anliggender, imellem flere Communer, og naar der i hver især af disse Communer skal tages et billigt Hensyn til Mandens Skatteevne i det Hele taget, saa seer jeg ikke, at man kan blive istand til virkelig at fyldestgøre de Hensyn, der saaledes skulle tages, og undgaae at blive ubillig og uretfærdig imod Manden, naar man ikke har en bestemt Fremgangsmaade, der skal iagttages. Man maa kunne sammenstille de Fremgangsmaader, som ere blevne brugte i de forskjellige Communer, og de Resultater, man er kommen til i disse, for at kunne see, om Manden i det Hele er bleven behandlet billigt eller ikke. Naar Vigningscommissionens Ansættelse til Communeskat fremtræder i hver enkelt Commune som en mystisk Kjendelse, der ligesom Høiesteretsdomme i gamle Dage ikke grundede sig paa synlige Præmisser, men fremtræder som et løst Skjøn af Vigningscommissionen, og naar dette kan være Tilfældet ikke blot i en enkelt, men i flere Communer, saa troer jeg, at det maa erkjendes at være umuligt at gribe, for Manden at paavise, eller for Vigningscommissionen at overbevise Manden om, at der i begge Communer er taget de Hensyn, som bør tages. Jeg seer vel, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), der har stillet et Forslag til dette Stykke af § 15, om at disse nye Bestemmelser skulle udgaae, under Nr. 132 har foreslaaet, at der skal tilføies et nyt Stykke, nemlig at hvor den Skattepligtige ikke har fast Ophold i Communen, maa det samme Hensyn til den Skattepligtiges oconomiske Forsætning i Almindelighed, som tages i hans Opholds-

commune, ogsaa komme i Betragtning, forsaavidt dette kan bevirke Nedsættelse i Skattebeløbet; men jeg vil ikke tilbageholde den Udtalelse, at saa rigtig som denne Sætning er i sin Almindelighed, saa vanskeligt troer jeg det vil blive at give den practisk Anvendelse, naar der som sagt ikke i begge de paagjældende Communer bruges en Fremgangsmaade ved Skatteansættelsen, som gjør det muligt at see, ad hvilken Vej man er kommen til Resultaterne, og derigjennem ogsaa at see, om man begge Steder har taget de Hensyn, som skulle tages. Endelig har det ogsaa for Udvalget været en meget betydende Grund til at foreslaae disse nærmere Tilføielser i det første Stykke af § 15, at man paa denne Maade vilde kunne naa hen til at faae Noget, der kunde kaldes en Skatte-Indtægt rundt omkring i Kjøbstæderne. Den ærede Indenrigsminister veed jo, at i Grundlovens § 37 er det bestemt, at der skal dannes 2 Vælgerclasser i Kjøbstæderne; medens den ene Halvdeel af Kjøbstædernes Valgmænd vælges af samtlige Valgberettigede i Kjøbstæderne, skal den anden Halvdeel vælges af de Vælgere, der i det sidste Aar have været ansatte til en Skatteindtægt af mindst 1000 Rd. eller have svaret mindst 75 Rd. i directe Skat til Stat og Commune. Det er bekendt, at denne Bestemmelse i Grundlovens § 37 har givet Anledning til nogen Tvivl og har fremkaldt et Circulaire fra Conseilspræsidenten, hvorefter Begrebet Skatteindtægt saa at sige slet ikke fik nogen Anvendelse i Kjøbstæderne. Jeg skal afholde mig fra enhver Dom over, hvorvidt denne Conseilspræsidentens Opfattelse har været rigtig eller ikke rigtig; vist er det i alt Fald, at den er tagen til Følge i mange Kjøbstæder, og ligesaa vist er det, at det practiske Resultat deraf har været det, at vel henimod Halvdelen af de Kjøbstadvælgere, der efter Grundlovens Aand og Mening burde have været valgberettigede, som hørende til den høist belastede Halvdeel af Vælgerne i Kjøbstæderne, ere blevne udelukkede fra den Valgret, der egentlig tilkom